

2. paastonajan sunnuntai

Rukous ja usko

Mark. 9:17-29

14. Palatessaan muiden luo Jeesus ja nämä kolme opetuslasta näkivät heidän ympärillään suuren ihmisjoukon ja myös lainopettajia, jotka väittelivät opetuslasten kanssa.

15. Jeesuksen nähdessään kaikki joutuivat hämmingin valtaan. He riensivät hänen luokseen ja tervehtivät häntä.

16. Jeesus kysyi heiltä: "Mikä väittely täällä on?"

17. Eräs mies väkijoukosta vastasi hänelle: "Opettaja, minä toin poikani sinun luoksesi. Hänessä on mykkä henki.

18. Se ottaa hänet valtaansa missä vain. Se paiskaa hänet maahan, ja hän kuolaa ja kiristelee hampaitaan ja menee aivan jäykäksi. Pyysin, että opetuslapsesi ajaisivat hengen pois, mutta ei heistä ollut siihen."

19. Silloin Jeesus sanoi heille: "**Voi tätä epäuskoista sukupolvea! Kuinka kauan minun on vielä oltava teidän keskuudessanne? Kuinka kauan minun pitää kestää teitä? Tuokaa poika minun luokseni.**"

20. He toivat pojan Jeesuksen luo. Jeesuksen nähdessään henki heti kouristi poikaa, ja tämä kaatui, kieriskeli maassa ja kuolasi.

21. Jeesus kysyi pojan isältä: "Kuinka kauan hänellä on ollut tämä vaiva?" "Pienestä pitäen", vastasi mies.

22. "Henki on monet kerrat kaatanut hänet, jopa tuleen ja veteen, jotta saisi hänet tapetuksi. Sääli meitä ja auta, jos sinä jotakin voit!"

23. "Jos voit?" vastasi Jeesus. "**Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.**"

24. Silloin pojan isä heti huusi: "**Minä uskon! Auta minua epäuskossani!**"

25. Kun Jeesus näki, että väkeä tuli aina vain lisää, hän käski saastaista henkeä sanoen: "**Mykkä ja kuuro henki, minä käsken sinua: lähde pojasta äläkä enää mene häneen!**"

26. Henki huusi, kouristi poikaa rajusti ja lähti hänestä. Poika jäi makaamaan elottoman näköisenä, ja monet sanoivatkin: "Nyt hän kuoli."

27. Mutta Jeesus tarttui häntä kädestä ja auttoi hänet jalkeille, ja hän nousi.

28. Kun Jeesus sitten oli mennyt sisään ja vain opetuslapset olivat paikalla, nämä kysyivät häneltä: "Miksi me emme kyenneet ajamaan sitä henkeä pojasta?"

29. Hän vastasi: "**Tätä lajia ei saa lähtemään muulla kuin rukouksella (ja paastolla).**"

Mitä usko on?

Mistä uskossa oikein on kysymys? Mitä epäusko on ja miten se vaikuttaa? Miten epäuskosta voi päästä uskoon? Kuinka pitkään riittää Jeesuksen kärsivällisyys? Mitä rukous on olemukseltaan? Näihin kysymyksiin antaa valoa evankeliumitekstimme.

Kirkastusvuorelta riivaajien laaksoon

Tekstiämme edeltävänä päivänä Jeesus oli kirkastettu kolmen oppilaansa silmien edessä ja hän oli keskustellut Mooseksen ja Eliaan kanssa "poismenostaan" eli kärsimystietään Golgatan, haudan kautta ja taivaaseen astumiseen. Opetuslapset olivat saaneet nähdä, millainen kirkkaus heitäkin odottaisi, kun he pääsisivät osallisiksi Kristuksen ylösnousemusruumiin kaltaisuuteen. Synnittömänä ihmisenä Jeesuksen oikeus olisi ollut siirtyä tuossa kirkastetussa hahmossaan Isän luo kirkkauteen. Mutta uskollisena Isäl-

tä saamallaan tehtävälle hän laskeutuukin vuorelta alas kulkeakseen tien Golgatalle asti, niin että koko ihmiskunnan synti tulisi sovitetuksi ja jokaiselle uskovalle valmistet-
taisiin syntien anteeksi saaminen ja iankaikkisen elämän lahja. Kirkastusvuorelta Jee-
suksen tie kulki laaksoon, jota luonnehti syvä epäusko.

Masentava tilanne

Voiko uskova joutua masentavampaan tilanteeseen kuin, missä opetuslapset olivat Jee-
suksen viipyessä kirkastusvuorella. Vilpittömässä hädässä oleva isä ja poika tulevat
heikon uskonsa viimeisillä rippeillä etsimään vapautusta pojan riivaukseen. Puhekyvyt-
tömyyden lisäksi pojalla oli kaatumataudin oireita, mutta syy oli syvemmällä. Pimeyden
voimat sitoivat lasta ja pyrkivät kaikin keinoin tuhoamaan nuoren elämän.

Opetuslapset, joille Jeesus oli antanut vallan ajaa ulos riivaajia, ottivat haasteen vas-
taan. He tunnistivat pojan tuskan syyn oikein ja oikopäätä lähtivät soveltamaan saa-
maansa opetusta. Täynnä intoa ja voitonvarmuutta he Jeesuksen nimessä käskivät ri-
vaajaa poistumaan pojasta. Mutta vastoin aikaisempia kokemuksia, riivaaja ei suostu-
kaan tottelemaan. Tätä kaikkea seurasi joukko fariseuksia ja kirjanoppineita, joille tilan-
ne oli herkullinen. Opetuslapset eivät suostu katsomaan tappionsa syytä, vaan lähtevät
kiivaasti väittelemään katselijoiden kanssa. Isän ja pojan tuska yltyy epätoivoon asti.

Voi epäuskoista sukukuntaa!

Tämän kaiken keskelle saapuu Jeesus ja purkaa oman sydämensä valitukseen: ”Voi,
sinä epäuskoinen sukupolvi...kuinka kauan minun pitää kärsiä teitä?” Ympärillä ei näy
muuta kuin pelkkää kirjanoppineiden epäuskoa, opetuslasten epäuskoa, pojan isän
epäuskoa ja katselijoiden epäuskoa.

Usko ja epäusko

Kolmannen uskonkappaleen selityksessä Luther kuvaa sitä tosiasiaa, että omassa voi-
massaan kukaan ihminen ei voi uskoa Jeesukseen eikä tulla hänen luokseen. Uskon
voi synnyttää vain Pyhä Henki siten, että Jeesus Kristus lähestyy epäuskoista ihmistä
käsittämättömässä rakkaudessaan ja oman sanansa kautta synnyttää uskon ja luotta-
muksen Häneen. Usko on Jeesuksen luokse tulemista, ja se voi syntyä vain silloin, kun
Jeesus tulee ihmisen luokse sanassaan. Luottamusta Jeesukseen ei siis voi syntyä
muulla tavalla kuin siten, että ihminen oppii Jeesuksen sanojen ja tekojen kautta tunte-
maan Hänet. Usko syntyy siis silloin, kun syntinsä ja hätänsä ja epäuskonsa myöntävä
ihminen huutaa hänen luokseen tullutta Jeesusta rukouksessa avukseen. Usko Jeesuk-
seen ja rukous ovat kaksoset, ei toista ilman toista.

Usko ei itsessään ole mikään henkilökohtainen ominaisuutemme, joka takaisi meille ar-
moa ja laupeutta Jumalalta. Usko omaan uskoonsa on epäuskon huipentuma, koska se
ei suinkaan luota Jeesukseen, vaan omaan itseensä. Usko on luottamussuhde toiseen
persoonaan, Jeesukseen Kristukseen. Ei voi olla mitään kristillistä uskoa erillään Jee-
suksesta.

Epäusko ei ole uskon puutetta, vaan vastauskoa. Se on vahvaa vakuuttumista siitä, että selviää elämänsä ongelmista omin voimin, niin joka kuolemastakin. Epäusko on siis tietoista Herran torjumista, selän kääntämistä Jeesukselle, joka kutsuu ihmistä. Epäusko on siksi synneistä suurin, koska se torjuu luotaan sen Ainoan, joka kykenee hänet pelastamaan, Jeesuksen.

Jeesuksen ajallisen vaelluksen jatkuva tuskan ja tuskastumisen aihe oli ihmisten epäusko. Tänäkin mikään ei niin murehduta Herraa kuin ihmisten epäusko, mukaan lukien tietenkin myös Hänen omiensa epäusko ja vähäinen luottamus Häneen. Evankeliumeista näemme, että Jeesus edellytti edes jonkin tasoista uskoa, ennen kuin hän saattoi parantaa ihmisiä. Epäuskoinen torjuu avun, jonka Hän tarjoaa ja jää siksi pimeyteen.

Jumalan kärsivällisyyden raja

Jeesuksen paraus: *"Voi tätä epäuskoista sukupolvea! Kuinka kauan minun on vielä oltava teidän keskuudessanne? Kuinka kauan minun pitää kestää teitä?"* kertoo, että Jumalan ja Jeesuksen kärsivällisyydellä on rajansa. Israelin kansa sai sen myöhemmin nähdä ja kaikki kansat saavat sen kokea Jeesuksen toisen tulemisen lähestyessä kovaa vauhtia.

Auta, jos jotain voit!

Kärsivän pojan isä oli pettynyt syvästi, kun opetuslapset eivät olleet kyenneet vapauttamaan poikaa. Siksi hänen epäilynsä siitä, mahtaako Jeesukseen kyetä auttamaan on ymmärrettävä. Tänäkin päivänä monet etsijät ja ahdistetut ihmiset pettyvät uskoviin, kun nämä eivät elä sellaisessa läheisessä uskon ja rukouksen yhteydessä Herraansa, että voisivat auttaa heitä. Jatkuva uskon taistelu toki käydään uskovien sydämissä siitä, kykeneekö Herra todellakin tekemään sen, mitä Hän lupaa. Moni kyllä osaa pukea epäuskonsa nöyristelevään pukuun: "En ole kuitenkaan sen arvoinen, että Jumala voisi antaa minulle ja minun kauttani muille mitään hyvää."

Jeesus torjui miehen epäilyn: *"Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo."* Sanoillaan Jeesus osoitti, että Hän itse eli täydellisessä luottamussuhteessa Isään, Hän eli jatkuvassa rukousyhteydessä Isän kanssa, ja siksi mikään ei ollut mahdotonta Hänelle. Jeesus oli lukemattomilla ihmeillään antanut siitä myös todistuksen ja juuri siksi mies olikin tullut Häneltä apua hakemaan. Jeesus kutsuu myös meitä tänään tarttumaan Hänen sanansa lupaukseen.

Uskon, auta minun epäuskoani!

Tuskaisaa isää lukuun ottamatta kukaan muu ei edes suostu näkemään epäuskonsa luonnetta. Isä sentään parauttaa: *"Minä uskon, auta minun epäuskoani!"* Siinä olikin jo uskon siemen, johon Herran rakkaus ei voinut olla vastaamatta. Jeesus vapautti pojan pimeyden kahleista, oireet hävisivät, isän usko löysi uuden ulottuvuuden.

Tuo asiasi Herralle

Vasta nyt opetuslapset suostuvat kysymään, miksi he olivat niin surkeasti epäonnistuneet. Jeesus antoi heille itse asiassa saman vastauksen kuin pojan isällekin. "Te luotitte

armolahjaan, jonka minä teille uskoin. Mutta ei armolahja sellaisenaan saa mitään aikaan, ellei sen käyttäjä tule itse Herran luo. Jos olisitte lähteneet liikkeelle rukouksessa, olisitte voineet minun poissa ollessanikin tuoda hänet minun luokseni ja hän olisi päässyt vapaaksi. Uskon rukous on sitä, että tuotte kaikki asianne ja ongelmanne ja autettavanne minun luokseni. Minä kykenen vapauttamaan pimeyden sitomat”

Jeesuksen kehotus meillekin kuuluu: ”Tuokaa hänet minun luokseni!” Oli ongelmamme, kysymyksemme, ahdistuksemme, pelkomme mikä tahansa, saamme rukouksessa käydä Herran luo. Erityisesti saamme kantaa rakkaamme, jotka ovat vielä pimeydessä Herran luo, jotta he pääsisivät epäuskosta Herran yhteyteen ja osalliseksi pelastuksesta.

Satoo-sanin todistus

Lopuksi esimerkki siitä, miten pimeydessä tietä hapuillut japanilainen rouva Satoo löysi uskon Jeesukseen ja Isään ja samalla turvan ja levon sielulleen:

Vuonna 1991 minua ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupeusin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin tuolloin ihan tosissani, ettei pojallani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 15 euron ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Kun nyt ajattelen, niin eihän rahalla voi tällaisia ongelmia ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua hätääni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioita. Vastasin rehellisesti kysymyksiin. Tällöin syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 15 euroa. Seuraavalla kerralla menin 200 euroa mukaan, mutta sitä seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo 7000 euron maksua. Kysymykseni, miksi pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: ”Tarvitsen tuon summan rukoillakseni apua pojallasi!” Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosissaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessa.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä touhua ja suurta rahasummaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne minuun muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla.

Mutta tuo syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemieni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sietämätön tuska sisimmässäni palasin kotiin. Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin aiemmin lähistöllä asuvalta kristityltä saamaani kutsulappuun ja etsin tieni tuohon kristilliseen kirkkoon.

Kirkon pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän lasi hiljaa kätensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien aloin käydä jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan Raamatun sanakirjan. Viikolla pidettävässä Raamattu-piirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten minä voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Minulle, joka olin koko sydämestäni etsinyt apua ja pelastusta, annettiinkin ylhäältä usko siihen, että Jeesus on Jumala.

Tunsin, miten kaikki hartioilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voin täydellä luottamuksella jättää kaikki asiansi Jumalan käsiin.

Mutta kun sitten palasin yksin kotiin, en voinut olla ihmettelemättä, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silloin silmäni osuivat erääseen runoon, jossa liikuntakyvytön mies kuvasi tuntojaan Herran edessä. Tajusin, että minähän olen juuri tuo liikkumaan kykenemätön. Siihen asti olin kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, että omin voimin en saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa Hänet vastaan Vapahtajanani.

Tuona hetkenä minä, joka olin kantanut niin suurta huolta poikani tulevaisuudesta ilman yliopistokoulutusta, saatoinkin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että olinko saanut syntini anteeksi. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätkeytyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani.

Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Se Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät", otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen.

Entä sinä?

Oletko sinä ehkä elämässäsi kriisissä tai ahdingossa. Jeesus tulee tänään luoksesi ja sanoo: "Usko Isään ja usko Minuun!" Jätä itsesi Jeesuksen käsiin, niin löydät avun. Voi olla, että se mitä saat, on verrattomasti enemmän kuin mitä pyydät. Ahdistunut isä sai poikansa terveenä, mutta vielä enemmän. Hän oppi tuntemaan Jeesuksen sydämen rakkauden. Hän sai avun epäuskoonsa. Herra lupaa sitä myös sinulle!